Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Opstandelsen.

Tale af Ældste Parley P. Pratt.

(Fra „Millennial Star.“)

„I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsætte Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren.“ Ez. 37, 13.

Dette Skriftsted omhandler to forskjellige Emner, nemlig de Helliges Opstandelse og deres Herliggjørelse, og de skulle engang erkjende, at deres Opstandelse og deres Gjenindsættelse i deres Fædres Land var forjættet af Gud ved Ezechiels Mund, og ville maaskee udbryde: „Her ere vi i vore Fædres Land, aldeles som Ezechiel har forudsagt; hvor besynderligt at vi ikke have forstaaet Propheten, da han dog saa tydeligt har sagt os, hvor vi skulle boe.“

Hvis denne Opstandelse ene og alene angaaer Israels Huus, da vee Hedningerne og dem, som forkaste Evangeliet, thi disse kunne følgelig ikke faae Deel i Opstandelsen.

De Christne sige vel, at de troe paa en tilkommende Opstandelse, men de opfatte ikke dette store Princip saaledes, at det skaffer dem Trøst og Haab, og medens der hersker endeel Strid iblandt dem om Maaden, hvorpaa opstandne Væsener kunne existere, ere de dog Alle enige om at negte Tilstedeværelsen af en Kraft i samme, som kan vække et varigt Haab eller tjene til Kirkens Opbyggelse; ja Mange ere endog saa bange for en bogstavelig Udtydning af Forjættelserne angaaende denne Gjenstand, at de ligefrem negte, at Tilstanden efter Opstandelsen er en Virkelighed, men at den derimod bestaaer i en Forvandling af Legeme til Aand, som er uden Navn eller Opholdssted, og som de ikke engang selv formaae at beskrive.

Dette Begreb om Udødelighed er ganske modsat de Helliges i gamle Dage. Hos dem udgjorde Legemets Opstandelse og Forherligelse et Hovedprincip i deres Tro og dannede Grundvolden for alle deres Forhaabninger — et Princip, som var ligesaa

kraftigt og oplivende som Tro og Omvendelse.

Men, siger En, det er Sjælens Udødelighed, og ikke dens Maade at leve paa, som aabenbares i Bibelen. Hvad behøve vi at afhøre en Aabenbarers Vidnesbyrd om Sjælens Udødelighed, naar selv Hedningerne lærte om samme uden Aabenbaring? Socrates tænkte sig Gud, og Confucius og Plato havde hver sin Guddom, hvem de tilbade som Forberedelse for en ukjendt Fremtid, der var bestemt for dem. Dersom de Christne altsaa ikke troe paa Andet end Sjælens Udødelighed, hvad Fortrin have de saa for Hedningerne i denne Henseende?

Vi maae forstaae, at ikke Udødelighed alene, men „Liv og Udødelighed bragtes for Lyset ved Evangeliet." Christus kom ikke blot for at tilveiebringe Udødelighed, men for at Menneskene „kunde have Liv, og det desto overflødigere," det vil sige baade vor Sjæl og vort Legeme — en evig Vedvaren af alle deres Evner og Egenskaber. Christus afgav et uomstødeligt Beviis herpaa i sin egen Person, idet han opstod fra de Døde med det samme Legeme, som han havde før sin Korsfæstelse, og spiste og drak med sine Disciple som saa ofte før sin Død. Job opfattede Legemets Opstandelse paa samme Maade, hvilket sees af hans 19de Cap., hvor han siger: „i mit Kjød skal jeg see Gud." Alle de Hellige fordum havde antammet Evangeliet; thi vi læse, at det blev forkyndt fra Begyndelsen af, og de bleve underviste ved det om Opstandelsen og den Herligheds Tilstand, som venter de Retfærdige i deres virkelige Legemer. Et saa ophøiet Lærepunkt som Opstandelsen og alle de skjønne Forhaabninger, som den føder hos de Troende, blev os aldrig forkyndt ved den hedenske Philosophi, men fortjente at blive aabenbaret fra Gud, som anordnede den fra Evighed af, samt at blive bekræftet ved Sønnen, der ikke alene underviste om samme under sit Ophold her, men som virkeliggjorde dette store Princip ved at sønderbryde Gravens Lænker og opstaae fra de Døde.

Men Menneskene i Christi Dage vare saa vante til at aandeliggjøre enhver Ting, at ikke engang Disciplene troede, han var opstanden, uagtet de saae ham, men antog ham for en Aand, og vilde slet ikke lade sig overbevise, før han bad om Noget at spise og bød dem at røre ved sig og sagde: „En Aand haver ikke Kjød og Been, som I see jeg haver."

Vi troe paa en materiel Tilværelse, der er ligesaa fast og uopløselig som Guds Throne — en evig Tilværelse og Virksomhed af vore Øine, Hænder, Fødder og vort hele Legeme saavel som alle vore Sjæleevner, — et Liv, hvori alle vore aandelige og legemlige Egenskaber skulle udvikles til den høieste Fuldkommenhed og virke i den Retning, hvortil de fra Begyndelsen af bleve bestemte, nemlig til Skaberens Forherligelse og Menneskets evige Lyksalighed.

Troe I, at Apostlerne vare saa uvidende eller usikre i deres Begreber om Opstandelsen, naar de omhandlede dette Emne, at de ikke kunde oplyse de Hellige om, hvad Slags Tilværelse, der ventede dem i det næste Liv? Troe I, at de, ligesom Theologerne i vore Dage, behøvede at prædike en 50 Aar paa eet Sted, og derpaa forlode Folket ligesaa uvidende som da de kom? Apostelen Johannes siger, at „det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi have seet med vore Øine, det, vi have beskuet og vore Hænder følt paa, nemlig om det Livsens Ord, forkynde vi Eder." (1 Joh. 1, 1.) Det var dette, som stak Menneskene i Hjertet, da Peter prædikede. Det var ikke saa underligt, at Folk bleve bevægede ved at høre saa ophøiet og herlig en Sandhed som

denne, og endnu mindre besynderligt er det, naar man erindrer, at det netop var dem, hvilke for kort siden havde korsfæstet ham som en Misdæder, der nu blev fremstillet for dem som Guds Søn. Hvem vilde ikke føle sig stukket i Hjertet under lignende Omstændigheder? Forestil Dig, at Du havde slaaet en Mand ihjel i den Tro, at han var en Bedrager, en Nidding, og Du bagefter erfarede, at han havde sagt Dig Sandheden, ved hvis Efterlevelse Du kunde have undgaaet den største timelige Ulykke, og at han var kommen til Dig gjennem mange Lidelser og havde gjort store Offre for at advare Dig i din farlige Stilling, hvor vilde Du ikke fortryde din Ubesindighed og grusomme Adfærd baade for hans og dit eget Vedkommende? Hvad Under da, at Jøderne følte sig trufne i Hjertet ved Peters Tale? Hvad er det, som bringer hele Menneskeslægten til at sukke i Smerte og Elendighed? Er det ikke Døden, den glubende Død med hele dens talrige Familie af Sygdomme og Lidelser? Hverken Rang eller Guld kan sikre Nogen mod den fælles Skjebne. Alle fra Kongen til Betleren grue for Dødens Komme, Alle ere lige magtesløse mod Dødsengelen.

Er det da Deres Mening, spørger En, at de Hellige skulle opstaae med et i bogstavelig Forstand udødeligt Legeme? Jeg svarer Ja. Men har De da ganske forbiseet, hvad Paulus siger i sit første Brev til Corinthierne 15de Cap., at vi opstaae med aandelige Legemer, og hvorledes kan det forenes med Deres Paastand, at Legemerne skulle beholde deres materielle Substants? Ved denne Indvending opstaaer det Spørgsmaal, hvad er et aandeligt Legeme? Dersom alt Blodet, som nu circulerer i mit Legeme, blev udtappet, og alle andre Substantser, som bidrage til dets Dødelighed, bleve mig berøvede, og det istedet derfor blev fyldt med hvad Moses kalder „Livsens Aand," saa vilde jeg være et udødeligt Væsen, uden at have tabt det Ringeste af min Organisme eller undergaaet nogensomhelst Forandring uden den, at jeg er bleven herliggjort. Hele Forskjellen mellem mit naturlige og herliggjorte Legeme bestaaer i Maaden hvorpaa, og Kraften hvorved det oplives.

Men dette, siger min Opponent, er kun Theori, og den staaer i Strid med Christi Opstandelse, eftersom Christus havde et naturligt Legeme før sin Død, men et aandeligt eller forklaret efter sin Opstandelse.

Det Vildfarende i denne Indvending bestaaer deri, at man kalder Legemet en Aand, naar det næres og opholdes af den uforfalskede Livsaand, hvilket aldeles ikke altid er Tilfælde. De to Legemer, som Christi Aand boede i, vare ikke forskjellige i deres Organisme, men kun i Maaden, hvorpaa de opholdtes; dog nei, det er et feilagtigt Udtryk, naar jeg siger to Legemer, thi der var kun eet; men det blev oplivet eller næret af forskjellige Livskræfter. Man kunde med samme Ret sige, at en Mand har havt to Legemer, naar han som Følge af daarlig Føde, usund Luft og uordentligt Levnet var bleven udtæret og svækket, men som ved regelmæssig Levemaade, sund Luft og gavnlig Beskjæftigelse har gjenvundet sin Helbred, hvilken Forandring tydelig kunde spores paa hans friske Couleur, fyldige Ansigt og i det Hele taget kraftige Udseende.

Dette er ikke Theori alene, men en uomstødelig Kjendsgjerning, hvorpaa vor Saliggjørelse afhænger, medmindre vi kunne forkaste Ezechiels Vidnesbyrd. Hans Udtalelse om dette Emne er saa tydelig, at selv et Barn ikke kan misforstaae det, og Ingen vilde være vildfarende i dette Punkt, var det ikke for de forvendte Lærdomme, som vore Opdragere og Veiledere have indprentet os.

Men hvor skulle de være — nævn os disse herliggjorte Væseners Opholdssted. Er det Deres Mening, at Menneskene skulle boe paa denne Jord efter deres Opstandelse? Ja, det er min fulde Overbeviisning, medmindre man berøver Ezechiels Ord, som jeg har taget til Text, deres sande og virkelige Betydning.

Men hvorfor have ikke de andre Propheter omtalt en saadan Opstandelse og Tilværelse, hvis det virkelig forholder sig saa? De have ganske rigtig ogsaa vidnet derom, men dersom I ikke kunne forstaae, at dette er Betydningen af vor Text hos Ezechiel, hvilken er et af de tydeligste Skriftsteder, hvorledes kan man saa vente, at I skulde komme til det rette Resultat ved Læsningen af andre Skriftsteder, som, hvor klare de end ere, dog ikke ere tydeligere end dette?

Men, vedbliver Opponenten, jeg troede, at Jorden skulde opbrændes, og da denne Opbrændelse er forudsagt i Bibelen, vil den ganske vist omstøde Deres Theori. Hertil svarer jeg, at al Opbrændelse omtalt i Bibelen vil kun tjene til at rense og luttre Jorden, ikke ødelægge den, og den vil derved netop blive gjort skikket til Opholdssted for de Opstandne. Da Jorden blev skabt, var den god, var den et Paradiis, et ligesaa saligt Sted som Himmelen; men da Mennesket faldt, blev Jorden forbandet for hans Skyld — den blev fordærvet, da den saaledes vilde være meest skikket til Opholdssted for en fordærvet Befolkning. Naar nu Mennesket bliver forløst og herliggjort, vil Jorden ligeledes blive fornyet; den vil blive indretter efter Menneskets Behov, hvis evige Bolig den skal være, naar han har faaet sit opstandne, forherligede Legeme. Det er den selvsamme Jord, men frigjort fra Faldets Virkninger. Saa gjennemgribende vil Forandringen være, at endog Rovdyrene ville ernære sig af Planteriget, giftige Reptilier blive uskadeligt Legetøi for Børnene, Dyr, som nu ere Dødsfjender, skulle da roligt omgaaes hverandre, og en almindelig Fred vil udbredes over al Skabningen. (Es. 11te Cap.)

Det er denne skjønne Udsigt, Evangeliet aabner for de Troende; saaledes er Gjenopreisningen, som Gud har tilveiebragt for den faldne Menneskeslægt; saaledes bliver Enden paa alle vore Trængsler og Prøvelser her; saaledes føres Mennesket tilbage til sin oprindelige Uskyldighed og Reenhed; saadan er Beskaffenheden af den Ophøielse og Belønning, som venter Guds forfulgte og foragtede Sønner og Døttre, som nu ere „Fremmede og Udlændinge paa Jorden, søgende et bedre Land, en evig Hvile i Himlene." Og gives der vel noget andet Middel mod Synden, som fuldkommen kan hæve dens ulykkelige Følger? Gud kjender udentvivl intet andet, og da han ikke vilde overlade sine Børn til den dræbende Gifts Virkninger, uden at give dem en Modgift, foreskrev han dette Lægemiddel og meddeelte det til Menneskene.

Dog erholdes denne Herlighed ikke ubetinget. Skriften lærer os, at Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger, gjorte i Kjødet, og Gud har tillige erklæret, at Arven kun er for hans Hellige, eller dem, som elske ham og holde hans Befalinger.

Efter denne Forklaring ville Nogle rimeligviis spørge, hvad og hvor den Himmel er, som Bibelen omtaler, naar alle Retfærdige skulle arve og beboe denne Jord. Dette er et meget naturligt Spørgsmaal for En, som har været vant til at betragte Himmelen som et Sted i Rummet (eller om muligt langt udenfor dets yderste Grændse), hvor en lille Flok Hellige skal samles i en Gruppe, syngende Lovsange for Gud og Lammet og af og til glæde sig ved et naadigt Smiil fra Guds Throne; men mine Begreber om Himmelen ere

langt mere omfattende end dette. Naar jeg tænker mig Himmelen, forestiller jeg mig alle Kloder, henhørende til dette Solsystem, hvoraf vor Jord kun er en af de mindste, rensede og luttrede fra al Besmittelse, der muligen kunde klæbe ved dem, medens Befolkningen paa enhver af dem er i fuld Nydelse af Udødelighed og evig Lyksalighed. Disse Væsener tænker jeg mig samlede hver i sin Sphære, med Evne til at bevæge sig frit omkring paa deres Klode, sammensmeltede i indbyrdes Kjærlighed, bestandig virkende i deres Guds Tjeneste.

Men i en saadan Himmel, indvendes der, maa man altsaa kunne skilles ad, medens vi hidindtil altid have forestillet os en uafbrudt Samværen af dens Beboere. Adskillelser kunne tilvisse finde Sted, men ikke af den Beskaffenhed som her paa Jorden; thi der vil Intet være i hele vort Væsen, som kan hindre os i at vende tilbage til de Omgivelser, vi forlode, naar Øiemedet med vor Fraværelse er opfyldt. Desuden vil vor Kjærlighed luttres i samme Forhold som vor physiske Organisme, og vil ei behøve at næres ved den stadige Tilstedeværelse af de elskede Gjenstande; ei heller vil Adskillelsen fra samme forvolde os Smerte, hvilket er Tilfælde i Jordelivet. Guds Søn forlod sin Fader, da han skulde udrette sin Missjon paa Jorden, og Englene forlode deres Hjem for at melde hans forestaaende Komme hertil. I Udførelsen af deres Kald som tjenstgjørende Aander for dem, der skulle arve Salighed, maae Englene ofte forandre Opholdssted; men troe I, de derved opoffre noget af deres Lyksalighed?

Jeg troer, der er en Tid for Alting, og at denne Orden ikke i mindste Maade vil forstyrres ved Forvandlingen (den øieblikkelige Overgang fra Dødelighed til Udødelighed), og der kan ingen Tvivl være om, at i en saadan herlig Tilværelse, ville alle Evner være i bestandig Virksomhed ligesom her, men udviklede til den høieste Grad af Fuldkommenhed.

Det er en Vildfarelse, at Noget af det, Gud har organiseret, nogensinde vil ophøre at existere; thi Materien er ligesaa evig som Gud selv, og Livskraften ligeledes. Ingen af dem kan ødelægges, thi om de end kunne existere paa forskjellige Maader, kunne de ingensinde tilintetgjøres, men ville altid være i Virksomhed ifølge deres Bestemmelse. Gud har Elementer nok til at skaffe sit Folk en Bolig og Beskjæftigelse i al Evighed, og vil benytte dem dertil. Guds Rige lignes ved en Konge, der udsendte sine Tjenere i forskjellige Ærender og gav dem som Belønning Herredømme over flere eller færre Stæder, i Forhold til deres Troskab; men dersom disse Stæder ikke ere materielle, da har Christus beredt sine Søskende en qvalfuld Skuffelse ved at betjene sig af denne Parabel.

Da jeg nu har fremstillet Himmelen for Eder, skal jeg ogsaa underrette mine Tilhørere om, hvorledes man kan sikkre sig en Plads i samme. Da den er de Trofastes Arv, er det nødvendigt for os at vide, naar vi skulle tage den i Besiddelse. Dette er en meget naturlig og tillige roesværdig Videbegjerlighed, som er uadskillelig fra vor Organisation. Dersom Nogen af os blev underrettet om, at han havde en Arv ivente, vilde han udentvivl længes efter at vide, hvor naar han kunde tiltræde den. Tiden, naar denne Arv kan tages i Besiddelse, er de Retfærdiges Opstandelse og vil begynde ved Millenniets Indtrædelse; men uagtet de Hellige ikke kunne faae Jorden til Eie før Opstandelsen, ville de dog have et Paradiis, et saligt Opholdssted, strax efter deres Død. Der opholde foriiden Job og alle det Nye Testamentes Hellige sig. Ogsaa de fleste Religionsbekjendere indrømme, at en

Slags Beredelse er nødvendig for dem, hvorved de kunne blive skikkede for Opstandelsen. Det er en Hemmelighed, som kun meget faa Geistlige kunne gjennemtrænge, hvorledes man skal faae Kundskab om denne Forberedelse.

Gud omvender Ingen; hvis et Menneske ønsker at omvende sig, maa han gjøre det selv. Vi læse, at tre Tusinde bleve omvendte paa een Dag ved Peters Prædiken, og medens dette Tilfælde tilfulde viser det Taabelige i at sørge over sine Synder Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, viser det tillige, at endskjøndt Gud giver Menneskene en Deel af sin Aand, som vækker Anger og Ruelse over Synden, giver han dem den kun som et Middel, et Redskab, hvormed de kunne forarbeide deres Saliggjørelse. Nogle paastaae, at Gud kan „gribe" Menneskene og tvinge dem til Omvendelse tiltrods for deres Handlefrihed. Dette er vore Theologers Maade at fortolke „Udvælgelsen og Forkastelsen" paa; men Skriften taler ikke om nogen Udvælgelse af denne Slags. Andre ere af den Formening, at Gud udfører hele Omvendelsesværket ved at sætte Menneskets Handlefrihed i Virksomhed, hvorved Guds Ord, som skulde være en Veileder, taber det meste eller alt af sin Kraft; men i disse stridende Systemer overseer man ganske, at „Lydighed er bedre end Offer."

Pauli Omvendelse afgiver vel saa klart et Beviis, som kan tænkes, paa Guds Indgriben i Menneskets Handlefrihed, og dog kunde Paulus ikke blive frelst, før han var gaaet til Ananias og af ham bleven døbt til Syndernes Forladelse. Paa Veien til Damascus overbeviste Herren ham om en Sandhed, som han ikke tidligere havde troet, nemlig at Jesus, hvis Tilhængere han saa ivrigt forfulgte, var Guds Søn, og at han, ved at forfølge selv den Mindste af hans Tjenere, forfulgte Jesus, forfulgte Gud. Men denne Overbeviisning om Sandheden var ikke nok til at skaffe ham Salighed. Det var kun Begyndelsen til hans Kundskab om Livets Vei. Han følte strax Nødvendigheden af at gjøre Noget til Afbigt for sit tidligere Liv og for at faae sin Sjæl og sin Samvittighed renset fra Syndens Besmittelse. Han spurgte derfor Herren, hvad han vilde, han skulde gjøre, og da han fik Underviisning derom, adlød han øieblikkelig, og ved sin Lydighed mod Sandheden erholdt han Saliggjørelsens Velsignelser.

Hvad mere kan Gud gjøre for Menneskene? Hvad har han ikke allerede gjort? Han sendte sin elskelige Søn til Verden, som paatog sig et Tabernakel af Kjød for at lide og døe. Den korsfæstede Frelser har sprængt Gravens Baand og er bleven ophøiet ved Guds høire Haand, som Midler for sit Folk, som Konge for Menneskeslægten. Men dette er ikke Alt. Gud har sendt sin Aand til at overbevise Verden om Synd, han har aabenbaret Evangeliet og sendt sine Tjenere med samme til Menneskene — han har „ved Christus forligt Verden med sig." (2 Cor. 5, 19.)

Det vilde være formasteligt at forlange Mere. Hvad meer kunde han gjøre, uden at forvandle Menneskene til Dyr eller Lededukker? Alt, hvad som fordres af os, er at troe, omvende os og adlyde Evangeliet, og tør Nogen fortørne Gud ved at bede om Frelse paa billigere Vilkaar?

Alt dette er klart og letfatteligt; men hvor simple Betingelserne end ere, kunne vi dog ikke blive frelste uden dem. Det er ligemeget, hvor ringe Midlerne ere, saalænge Gud ikke har bestemt andre, er det vor Skyldighed at benytte dem med Taknemmelighed. Han har foreskrevet disse Vilkaar, for at sætte vor Lydighed paa Prøve.

Hvor egenraadige mange Mennesker ere, ja i den Grad, at de ikke engang ville

lade sig frelse uden ved at skræmmes ved Præsternes Straffeprædikener; Evangeliets Plan synes dem altfor simpel, og den fornemste Maade, hvorpaa de forskjellige Religionssamfund vinde Tilhængere, bestaaer i at skildre Evighedens Rædsler og Qvaler for alle Syndere.

Seetererne i vort Land (Amerika) prædike saameget om Fornyelse — Fornyelse af hvad? Visselig ikke af den rene, ubesmittede Religion, thi deres eget eenstemmige Vidnesbyrd er, at de ere kjødelige og under Synden; ei heller en Fornyelse af Aabenbaring fra Himmelen, eller af de Gaver og Velsignelser, som de forrige Dages Hellige glædede sig ved, thi hvo, som maatte vove at betegne disse Goder som Kirkens Privilegium, vilde blive anseet som en Kjætter og forspilde sin Samfundsret. Men der er virkelig en Fornyelse, nemlig af Blendværket, hvori Satan saalænge har holdt dem, en Fornyelse af Hykleriet og Mammonsdyrkelsen, en Fornyelse af Kirkestolenes Udleining til de Høistbydende, en Fornyelse af deres „Prædiken for Vinding." Men Paulus prædikede aldrig om nogen saadan Fornyelse, eller benyttede sig af saadanne Midler til Evangeliets Fremme; han talte til Fornuften, ikke til Lidenskaberne. Han vandt Tilhængere for den sande Christendom ved at vise dem deres rette Forhold til Gud og Christus og prædikede om Retfærdighed, Maadehold og et i enhver Henseende dydigt Levnet, samt om de forestaaende Straffedomme. Menneskene kunne gjerne bede Gud hele deres Levetid om, at han vil frelse dem, men dersom de ikke adlyde Evangeliet, da hverken kan eller vil han. Opfat det ikke som om jeg tilsidesætter Bønnen i mindste Maade; det er tværtimod en Pligt, som Gud har paalagt Enhver, og Apostelen formanede de Hellige fordum til at bede uden Afladelse; men Bøn uden Lydighed vil kun være Læbetjeneste, hvilket Gud har sagt er ham en Vederstyggelighed.

Lad mig til Slutning paaminde Eder om, at Saliggjørelsens Vilkaar ere saa simple og lette, at de som Følge deraf ere tilgjængelige for Alle; men paa den anden Side ville de bringe Fordømmelse over Enhver, som forkaster saa kjærligt et Tilbud, saa stor en Salighed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Hvad er Mormonismen?

Dette Spørgsmaal er ofte bleven besvaret baade mundtlig og skriftlig, men da det bestandig gjentages, ville vi her i Korthed fremsætte nogle af Hovedpunkterne i samme.

Der kan ikke være mere end eet sandt Lærdomssystem og een sand Gudsdyrkelsesmaade aabenbaret fra Himlene til Menneskenes Børn, hvorved de kunne veiledes, regjeres og frelses, og dette ene System blev aabenbaret i Verdens Begyndelse af vor Skaber derved, at han samtalede med sine Børn paa Jorden og sendte dem Engle, gav dem Syner, Prophetiens Aand og Aabenbaringer. Men dette System er saa ofte bleven forvendt af Menneskene, at det eneste Sande og Rette tilsidst gik

aldeles tabt for Jordens Beboere, saa at vor himmelske Fader blev nødt til atter at aabenbare det paa samme Maade som i Begyndelsen. Dette er Aarsagen til de mange Huusholdninger eller Uddelinger til forskjellige Tider og i forskjellige Lande.

Efter sin Opstandelse forvaltede Jesus Christus Evangeliet i egen Person for Jøderne i Palæstina, for Levningen af Joseph i Amerika, for de ti tabte Stammer af Israel i Nordenland og for Aanderne i Fængslet eller dem, der vare døde uden Kundskab om Evangeliet. Paa denne Maade blev hans Kirke og Rige oprettet flere Steder paa Jorden.

Ogsaa Hedningerne nøde Godt af dette himmelske System efter Christus, ikke ved hans personlige Betjening, men ved hans Apostlers og ved den Hellig-Aand, som bar Vidnesbyrd i deres Hjerte om, at han var opstanden fra de Døde som en Frelser og Fyrste for Menneskeslægten. Men baade Jøderne, Israeliterne og Hedningerne have ombannet dette System efter eget Tykke, saa at dets rene Principer og Kræfter have været tabte i mange Aarhundreder, og Ingen forstod eller nød Godt af dets Fylde. Dette gav Anledning til al den Splid og Strid, som endnu hersker i Verden, og som har indhyllet Mennesket i et tykt Mørke, som det hverken har kunnet eller vil kunne rede sig ud af ved sin egen Kraft. Menneskene kunde altsaa ikke blive frelste, medmindre det af Herren anordnede System atter blev gjengivet til dem, og det er dette „Mormonismen" lærer er skeet i denne Generation ved Guds egen Røst, ved Engles Betjening og ved himmelske Syner og Aabenbaringer. Herren har nu foranstaltet en ny Uddeling, som skal fremskynde de sidste Dages herlige Værk, indsamle Hedningernes Fylde, gjenopreise Jøderne og andre Stammer af Israels Huus og fuldkomme Alt, hvad Propheterne have talt om fra Verdens Begyndelse af, hvorved Veien for Messiæ anden Komme og hans tusindaarige Fredsrige bliver beredt.

Hovedtrækkene i Evangeliet i gamle Dage saavel som nu ere: Ethvert Menneske opfordres til at troe paa Jesus Christus som en korsfæstet og gjenopstanden Messias; ethvert Menneske opfordres til at forsage al Synd og at leve et nyt Liv i Retfærdighed og Sandhed, og derefter at lade sig døbe med Begravelsens Daab i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, da skal han erholde den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse af de Ældste i denne sidste Uddeling. Endvidere paaligger det Enhver at søge efter den Hellig-Aands Gaver, hvoriblandt nævnes Samqvem med Engle og gode Aander, Syner, Propheti, Aabenbaringer, Kraften til at helbrede Syge, kort sagt alle de Gaver, Jesus Christus forjættede de sande Troende i fordums Dage. Enhver, som annammer disse Principer, maa føre et helligt, dydigt og retskaffent Levnet, og for at det kan skee, har Herren befalet sine Hellige at gaae ud fra Hedningerne hjem til det Sted, han har beskikket paa det store vestlige Continent, hvor han vil undervise og berede dem for Fredsriget, og de skulle blive Eet med Jøderne og Levningerne af Israel, naar de blive gjenindsatte i deres eget Land.

Derfor er det vor indstændigste Formaning til Alle at undersøge Evangeliet og, naar de ere komne til Overbeviisning om dets Guddommelighed, ikke at tøve med at adlyde det, saa de kunne vorde beredte for Menneskens Søns Komme, thi see, han kommer snart, for at udøve Dom over Verden og indtage sin Plads paa den rensede Jord som Fredsfyrste.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 27.)

Mormons Bog. — Prophetier om Ephraims Sæd.

Bibelen. Hoseas 8, 11. „Fordi Ephraim gjorde mange Altere til at synde med, derfor skal han have Altere til at synde. Endskjøndt jeg haver skrevet til ham mangfoldige Ting af min Lov, bleve de dog agtede som noget Fremmed."

Ap. Gj. 17, 26. 27. „Han haver gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt dem forud beskikkede Tider og visse Grændser for deres Bolig, at de skulde søge Herren, om de maaskee kunde føle og finde ham, enddog han er sandelig ikke langt fra Enhver af os."

Ez. 37, 15. „Og Herrens Ord skete til mig, sigende:

16 V. Du Menneskes Søn, tag Dig et Træ og skriv derpaa: for Juda og hans Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ og skriv derpaa: for Joseph, Ephraims Træ, og alt Israels Huus, hans Medbrødre.

17 V. Og føer det ene nær til det andet, at de blive til eet Træ, og de skulle være forenede i din Haand.

18 V. Og naar dit Folks Børn spørge Dig, sigende: Vil Du ikke tilkjendegive os, hvad Du mener med disse Ting?

19 V. siig da til dem, saa sagde den Herre, Herre: See, jeg vil tage Josephs Træ, som haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge det til det, som er Judæ Træ, og gjøre dem til eet Træ, og de skulle være Eet i min Haand.

20 V. Og de Træer, som Du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øine.

21 V. Derefter siig til dem, saa sagde den Herre, Herre: See, jeg tager Israels Børn ud fra Hedningerne, hvor de fore hen, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres eget Land.

22 V. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge; og een Konge skal være Konge over dem Alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk, og ei ydermere være deelte i to Riger fremdeles."

Ps. 85, 11, „Miskundhed og Sandhed skulle møde hverandre, Retfærd og Fred skulle kysse hverandre. Sandhed skal opvoxe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned af Himmelen."

Hab. 2, 2. 3. „Herren svarede mig og sagde: Skriv et Syn og gjør det klart paa Tavlerne, at han kan læse deri, som løber forbi; thi Synet er endnu til den bestemte Tid, og det skal udsige, hvad der hører til Enden og ikke lyve; om han tøver, bi efter ham, thi han skal visseligen komme, han skal ikke blive tilbage."

Es. 29, 1. „Vee Ariel, Ariel, Du Stad, i hvilken David slog Leir; lægger Aar til Aar, slagter Høitiders Offer.

2 V. „Dog vil jeg trænge Ariel; og der skal være Drøvelse og Bedrøvelse, og den skal være mig som Ariel.

3 V. „Thi jeg vil slaae Leir rundt omkring Dig, jeg vil beleire Dig med Bolværk og opkaste Volde imod Dig.

4 V. „Da skal Du blive fornedret, Du skal tale af Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet, og din Røst skal være

ligesom en Spaadoms Aands af Jorden, og din Tale qviddre af Støvet.

5 V. „Og de Fremmedes Mangfoldighed imod Dig skal vorde som tyndt Støv, og de Forfærdeliges Mangfoldighed som Avn, der henfarer, og det skal skee i et Øieblik, hasteligen.

6 V. „Den skal hjemsøges fra den Herre Zebaoth med Torden og med Jordskjælv og stor Lyd, med Hvirvelvind og Storm og en fortærende Ildslue.

7 V. „Og alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Ariel, skal være som en Drøm og som et Nattesyn, ja alle de, som skulle stride imod den og dens Befæstning, og de, som trænge den.

11 V. „Og alt deres Syn skal være Eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaaer sig paa Skrift og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er beseglet.

12 V. „Eller Bogen gives Nogen, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; og han maa sige: jeg forstaaer mig ikke paa Skrift.

13 V. „Thi Herren sagde: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskers Bud, om de have lært:

14 V. „Derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja paa det Underligste; thi deres Vises Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.

18 V. „Og paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord og de Blindes Øine see af Dumhed og Mørke.

19 V. „Og de Sagtmodige skulle faae mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige."

1 Moseb. 48, 5-20. Ephraims og Manasses Velsignelser.

5 Moseb. 33, 13-17. Josephs Velsignelse, given ved Moses.

1 Krøn. 5, 1. Rubens Førstefødselsret blev givet til Joseph.

Jer. 48, 32. „Dine Qviste ere farne over Havet."

Joh. 10, 16. „Jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bor det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord og een Hyrde."

Følgende Skriftsteder indeholde mange Forudsigelser angaaende Ephraims Stamme: Ps. 80, 1-11; 108, 8; Es. 28, 1-21; Jer. 31, 9. 18-20; Hoseas 7, 8; 11, 1-12; 8, 11. 12; Zeph. 3, 10. 11.

Bøger, omtalte i Bibelen, men som ikke findes i den:

Herrens Stridsbog: 4 Moseb. 21, 14.

Den Oprigtiges Bog: Josva 10, 13. 2 Sam. 1, 17. 18.

Salomo Handelers Bog: 1 Kong. 11, 41.

Samuel den Seers, og Nathans, Prophetens, og Gad den Seers Handeler: 1 Krøn. 29, 29.

Rigets Ret: 1 Sam. 10, 25.

Ahiæ, den Siloniters, Propheti, og Jeddo den Seers Syner: 2 Krøn. 9, 29.

Semajæ, Prophetens, Bog: 2 Krøn. 12, 15.

Iddo, Prophetens, Historie: 2 Krøn. 13, 22.

Jehu, Hanani Søns, Handeler: 2 Krøn. 20, 34.

Kongernes Bogs Historie: 2 Krøn. 24, 27.

Ussiæ Handeler: 2 Krøn. 26, 22.

Manasse Handeler, skrevne blandt de Seeres Handeler: 2 Krøn. 33, 18. 19.

Israels klagelige Sange: 2 Krøn. 35, 25.

Urias, Semajæ Søns, Propheti: Jer. 26, 20.

Judæ Kongers daglige Handelers Bog: 1 Kong. 15, 7.

En Bog, som Herren befalede Jeremias at skrive: Jer. 36, 2. 32.

En Bog, som skulde være forseglet indtil Endens Tid: Dan. 12, 4.

Aabenbaringer givne til Ephraim: Hoseas 8, 12.

Bøger og Pergamenter: 2 Tim. 4, 13.

Flere Breve af Paulus: 1 Cor. 5, 9. Eph. 3, 3. Col. 4, 16.

Brevet angaaende den fælles Frelse: Judæ 3 V.

Enochs Bog: Judæ 14 V.

Mange Evangelier: Luc. 1, 1. 2.

(Fortsættes.)

Forkast ikke det Gamle Testamente.

(Fra „Millennial Star.")

Det er en fremherskende Tro i vore Dage, at siden Christi første Komme have vi kun Lidet eller Intet med det Gamle Testamente at skaffe. Denne Tro har sin Grund i den Anskuelse, at Christus kom for at opfylde det Gamle Testamente; dette er skeet, siger man, og følgelig have vi ikke mere med den Ting at bestille. Dette er en af vor Tids største Vildfarelser, og dersom Menneskene ikke hurtig komme til Kundskab og Forstand om denne Gjenstand, vil det styrte dem i uopreiselig Elendighed, da det berøver dem Bevidstheden om deres Besøgelsesdag og hvad der tjener til deres Fred.

Christus kom unegtelig for at opfylde Loven og en Deel af Prophetierne; men den større Deel af det Gamle Testamentes Prophetier staaer endnu tilbage at opfyldes, og mange af dem kunne aldeles ikke blive opfyldte før Christus anden Gang kommer til Jorden. Derfor siger Peter i Ap. Gj. 3die Cap., at „han (Gud) skal sende Eder den Eder forudforkyndte Jesum Christum, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Ting blive gjenoprettede, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage." Christi første Komme opfyldte nogle af Prophetierne, men hans anden vil opfylde langt flere end hans første.

Han skal komme med blodbestænkte Klæder fra Bozra, efter at have traadt Persekarret alene og udryddet alle sine Fjender i sin Vrede. (Es. 63de Cap.)

Han skal dømme alt Kjød ved Ilden og ved sit Sværd, og de Ihjelslagne af Herren skulle være mange. (Es. 66, 16.)

Han skal pludselig komme til sit Tempel, medens der for de Ugudelige og alle Hovmodige skal komme en Dag, paa hvilken de skulle brændes som Halm og Straa. (Mal. 3die og 4de Cap.)

Han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande. (Es. 11, 4.)

Han skal komme og staae paa Oliebjerget, befrie sit Folk, Jøderne, og ødelægge alle deres Fjender; medens Bjerget selv skal revne midtad fra Øst til Vest, hvorved en stor Dal skal dannes. (Sach. 14de Cap.

Han skal regjere som Konge over hele Jorden. (Sach, 14, 9.)

Han skal komme i Himmelens Skyer. (Dan. 7, 13.)

Nu ville vi spørge dem, der troe, at alle Prophetierne opfyldtes ved Christi første Komme, hvad der menes med de her anførte og mangfoldige andre, som ere ligesaa vigtige, og som aldrig havde mindste Spor af Opfyldelse ved hans første Komme?

Vi ere meget tilbøielige til at fordømme Jøderne, fordi de vare blinde for Propheternes Forudsigelser om hans første Komme; men ere ikke Mange i vore Dage ligesaa blinde med Hensyn til de endnu uopfyldte Prophetier, hvilke Nutidens Jøder forstaae langt bedre end de fleste saakaldte Christne?

Vil ikke denne Hedningernes Blindhed have samme skadelige Indflydelse paa dem som paa Jøderne fordum, og hindre dem i at see, hvad der tjener til deres Fred?

Jesus Christus og hans Apostler opmuntrede ofte Folket til at ransage Skrifterne — hvilke Skrifter? Naturligviis det Gamle Testamente, eftersom det Nye Testamente ikke blev skrevet førend efterat Christus var gaaet til sin Fader, ja det blev endog ikke samlet før i det andet eller tredie Aarhundrede. Det maa ikke forstaaes, som om vi ville fraraade Grandskningen af det Nye Testamente, thi de ere begge lige nødvendige nu, da vi have dem. Det Nye Testamente indeholder ligesaa mange Prophetier som det Gamle, og i mange Tilfælde forudsige de Eet og det Samme.

Vi maae derfor give Agt paa Propheternes og Apostlernes Ord „som et Lys, der skinner i Mørket indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen oprinder i vore Hjerter;" (2 Petr. 1, 19.) thi „hvadsomhelst tilforn er skrevet, det er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab ved Taalmodighed og Skrifternes Trost." (Rom. 15, 4.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 30.)

„Eders Brev angaaende Handelen med Dr. Galland fik vi ikke, før efter vor Hjemkomst fra ham. Hvis Broder Rigdon ikke havde været her, vilde vi, efter Modtagelsen af Eders Brev, lettelig være komne til forskjellige Meninger med Hensyn til nævnte Handel, thi der er Nogle her, som tillidsfuldt ville indlade sig paa samme med Doctoren. Biskopperne Whitney og Knight ere ikke her, og have ikke været her, saavidt jeg veed. Brødrene Morley og Billings have nedsat sig en 20—25 Mile Nord for dette Sted. En Broder Lee, som tidligere boede i Nærheden af Hawns Møller, døde paa den anden Flodbred for nogle Dage siden. Broder Rigdon holdt Gravtalen over ham i Raadhuset. Vi nyde i Almindelighed god Helbred her.

„Vi længes meget efter at see Eder, og at I atter maae komme i Frihed. Borgerne her ere villige til at lade os nyde alle de Privilegier, som ere garanterede ethvert civiliseret Folk.

„Jeg forbliver fremdeles Deres Broder i Herren,

E. Partridge."

„Quincy, Illinois,
den 6te Marts 1839.

„Kjære Brødre Joseph og Hyrum! Da Leilighed tilbydes mig at sende nogle Linier til Eder, vil jeg ikke lade den ubenyttet. Faders Familie er lykkelig ankommen til denne Stat paa Eder To nær, og kunde jeg see Eder velbeholdne paa denne Side af Mississippi Floden med den glade Overbeviisning, at I vare undslupne Eders Fjender, vilde det i Sandhed kaste en ny Gnist af Haab i vore Hjerter; Intet vilde være onskeligere, Intet vilde give os større Glæde.

„Emma og Børnene befinde sig vel; de boe tre Mile herfra og have en ret god Leilighed. Hyrums Børn og gamle Søster Grenold boe fortiden hos Fader; de ere Alle raske. Marie (Hyrums Hustru) er ikke rask endnu, men jeg troer, hun kommer sig langsomt; hun boer i Huset hos gamle Fader Dixon, hvilket ligeledes er Tilfældet med Br. Thompson og Familie; de ere en halv Miils Vei fra Fader, antager jeg. Vi stræbe at faae et Huus anskaffet, hvor hele vor Familie kunde samles; vi ville gjøre vort Bedste for dem, og hvad vi ansee for meest overeensstemmende med Hyrums Ønsker.

„Saavel Fader som Moder have befundet sig særdeles vel baade paa og efter Reisen. Samuels Hustru har været syg lige siden de kom hertil. William boer 40 Mile herfra, men er fortiden her; han længes ligeledes meget efter at see Eder paa fri Fod. Min Familie er vel, men jeg har ikke været rask i en fjorten Dages Tid, og de sidste to, tre Dage har jeg lidt meget af Tandpine, hvilket Alt stammer fra en stærk Forkjølelse.

„Kjære Brødre, vi have netop hørt, at Gouverneuren har isinde at sætte Eder alle i Frihed; jeg haaber det er sandt. Andre Breve, som I vistnok ville faae, ville underrette Eder om Befolkningens Velvillie mod os.

„Jeg har skrevet disse Linier i Hast, og slutter med at ønske Guds Velsignelse over Eder, samt beder for Eders Sundhed og snarlige Frihed.

„Eders hengivne Broder og Ven
Don C. Smith."

„Til Hyrum og Joseph Smith!

„Kjære Brødre! Jeg skulde have besøgt Eder i Liberty, hvis jeg ikke havde havt saa overordentlig travlt, og paa den anden Side tænkte jeg, at Befolkningen maaskee kunde troe, at „Mormonerne" vilde befrie Eder med Magt, og at de mange Besøg af Brødrene vilde gjøre det værre for Eder; men vi længes Alle meget efter at see Eder, og at Eders Befrielsestime snart maa slaae. Jeg haaber, det ikke vil vare længe, før I kunne samles med Eders Familier. Værer ikke bekymrede for dem, thi der vil blive draget Omsorg for dem. Alt, hvad vi kunne gjøre, vil blive gjort; foruden dette kunne vi blot ønske, haabe og bede for Eders Løsladelse.

William Smith."

Fredagen den 8de samledes Committeen hos Th. Turley. W. Huntington præsiderede.

Alanson Ripley berettede om sin Tour til Liberty og sagde, at Præsident Joseph Smith raadede til at sælge alle vore Eiendomme i Jackson saavel som i hele Staten.

Vedtaget, at de Brødre, som have undertegnet Pagten, og som Intet have udrettet, blive opsøgte og noterede, for at kunne haves i Erindring.

Ligeledes vedtaget, at en extra Opfordring for de Fattige stilles til dem, som have Midler, samt at Committeens Behov med Hensyn til de Fattiges Forflytning fremlægges for dem, saa Commit-

teen kan faae Penge nok til at udføre sit Hverv.

Vedtaget, at Skriveren skriver et Brev til Biskop Partridge og gjør ham bekjendt med Præsident Joseph Smiths Raad med Hensyn til Salget af Eiendommene i Missouri, samt anmoder ham om en Fuldmagt til at sælge dem.

Løverdagen den 9de. I en Forsamling, der afholdtes i Committeens Locale i Quincy, Illinois, Kl. 2 Eftermiddag, ifølge tidligere Bestemmelse, foreslog Præsident Rigdon, at Dommer Higbee bliver udnævnt til Ordfører, hvilket eenstemmig vedtoges. James Sloan valgtes eenstemmig til Skriver.

Præsident Rigdon foreslog, da Medlemmerne af Committen, som havde sammenkaldt Mødet, vare fraværende, at man imidlertid optager andre Forretninger, hvortil Ordføreren gav sit Samtykke. Han bad derpaa Br. Ephraim Owen om et Document, som var udfærdiget og undertegnet af flere af Quincys Borgere, og som omhandlede vor Forfatning som et Folk, og hvori de opfordrede ædle Medmennesker i St. Louis og paa andre Steder til i Forening med dem at komme os tilhjælp. Da dette Document var skaffet tilveie, lod han det oplæse, hvorefter han i en temmelig lang Tale omhandlede denne Sag, og foreslog, at en Committee af to Brødre beskikkes med Forsamlingens Votum til at reise til St. Louis og omliggende Steder i nævnte Anledning. Paa Forslag valgtes Brødrene E. Mace og Ephraim Owen i dette Øiemed. Der blev ligeledes foreslaaet, at Br. Orson Pratt, som fortiden er i St. Louis, bliver beskikket til at være deres Medhjælper.

Efterat Forslaget var fremsat, men før det assisteredes, paaviste Præsident Rigdon det Upractiske ved samme og sagde, at det vilde være bedre, naar alle de Hellige i St. Louis eller saamange af dem, som Committeen maatte ansee skikkede dertil, bleve opfordrede til at understøtte dem. Forslaget toges derfor tilbage og denne Sag lagdes tilside.

Da nogle af Committeens Medlemmer nu havde indfundet sig, talte Præsident Rigdon om to Breve, som Brødrene her havde modtaget fra Iowa Territorium, hvilke indeholdt Tilbud af Land samt Forsikringer om Sympathi med os i vor ulykkelige Tilstand, osv. Det ene af Brevene var bleven forlagt, det andet (fra Isaac Galland til Br. Roggers) blev oplæst. Derefter blev der talt om Hensigtsmæssigheden af, at en Committee vælges til at besigtige Landet samt underhandle med Brevskriverne, som saaledes havde tilkjendegivet deres Interesse for vort Vel.

Ældste Green foreslog, at en Committee beskikkes i nævnte Øiemed, hvilket eenstemmig vedtoges. Præsident Rigdon foreslog, at Committeen skal vælge Land, hvis man kan faae det paa et beqvemt Sted. Ældste Green foreslog, at Committeen bestaaer af følgende fem Brødre: Præsident Rigdon, Ældste Green, Dommer Higbee, Broder Benson og Broder Israel Barlow.

Der blev ligeledes foreslaaet og vedtaget, at dersom Nogen af Committeens Medlemmer er forhindret i at gaae, skal der strax vælges en Anden i hans Sted.

(Fortsættes.)

Notits.

Præsidenterne A. Lyman og C. C. Rich forlode Kjøbenhavn den 25de paa deres Hjemreise til England, efter at have glædet de Hellige i flere Conferencer med deres Nærværelse, hvorom vi i vort næste Nr. skulle give et kort Referat.

Blandinger.

Fra Alexandria i Ægypten meldes under 6te Octbr., at Nilen er steget over 24 Fod, hvilket er betydelig mere end sædvanligt, hvisaarsag endeel Skade allerede er anrettet, og hvis Floden ikke snart falder, som der endnu ikke var nogen Udsigt til, imødeseer man frækkelige Ødelæggelser paa begge Bredder. Tre Mile af Jernbanen og Telegraphledningen ere allerede bortskyllede, et af Paschaens Paladser staae under Vand, og flere Sukkerplantager ere ødelagte.

I de sydlige Provindser af Indien raser Cholera med stor Heftighed. I et af de derværende Regimenter var een af hver femte Mand bortrevet, og i et andet een af hver fjerde.

I den befæstede Stad Bona paa Nordkysten af Afrika har en voldsom Ildebrand raset den 1ste Septbr., hvorved Halvdelen af Byen, der har en 11,000 Indb., lagdes i Aske.

I Departementet Gard i Frankrig har en frækkelig Ulykke tildraget sig, om hvilken Bladet „Messager du Midi" af 13de October giver følgende nærmere Efterretninger: Et Uveir, der i det Hele fulgte Retningen Nordost til Sydvest, har iforgaars Aftes hjemsøgt denne Egn og foraarsaget en forfærdelig Ulykke i Steenkulsgruberne ved Bességes. En af Minerne ved Lalle er bleven fyldt med Vand; et Jordskred har derpaa fundet Sted, og Gruben har lukket sig over omtrent hundrede Arbeidere, som ere druknede eller omkomne af Mangel paa Luft. Intet blev forsømt for at redde dem, men Ulykken var uoprettelig. Der savnedes ikke færre end 117 Arbeidere, som ikke svarede paa Navneopraabet, og Actionairerne i Minen lide et umaadeligt Tab. Gruben er opfyldt af 11,400,000 Kubikfod Vand, og Ingenieurerne antage, at der vil udfordres over et Fjerdingaar for at tømme den. — Katastrophen foraarsagedes af en Skypumpe, der brast over de Høider, som omgive Gruberne ved Lalle; der dannede sig nu en Strøm, som, efter at have gjennemløbet en Deel af Minernes Territorium, bragte en Gang til at styrte sammen og derpaa i kortere Tid, end der behøves til at nedskrive det, fyldte alle de Gange med Vand, i hvilke Arbeiderne vare beskjæftigede. Tilbagevejen var afskaaren dem, og for at gjøre Ulykken fuldkommen, fandt der en Række Sammenstyrtninger Sted, saa at ikke engang Opsynsmændene kunde redde sig. Ved samme Leilighed skete der ogsaa en Gaseksplosion, og en Strækning af Minen er sprængt.

Fra Montenegro meldes, at Montenegrinere og Oprørere, 3,000 i Tallet, have gjort et Indfald paa det tyrkiske Gebeet, men med stort Tab ere blevne slaaede tilbage.

Tilstanden i Polen maa efter Militairherredømmets Proclamation være saa forfærdelig, at der er god Grund til Forundring, hvis den ikke ender i et almindeligt Oprør, en Kamp paa Liv og Død mellem Polakkerne og deres Undertrykkere. Alle civile Øvrigheder, alle civile Domstole have tabt deres Myndighed, Borgerne ere uden Værn priisgivne Soldatesken, der ikke skal være ansvarlig for den Skade, dens Indskriden kan anrette; næsten enhver Forbrydelse paadømmes ved Krigsretterne og efter den barbariske militaire Criminallov. For at give et Begreb om, hvad der ansees for Forbrydelse, skulle vi anføre nogle Nummere af den lange Liste i General-Krigsprocureurens Kundgjørelse. Strengt forbudt er saaledes alle Forsamlinger paa Gader og Torve af mere end tre Personer, og alle politiske Demonstrationer, Processioner o. desl., samt kirkelige Mindefester til Erindring om „politiske Forbrydere" (saasom Frihedskjæmperen Kosciuszko) eller om hvilkensomhelst „historisk Begivenhed." Enhver Dør eller Port skal være lukket Kl. 9 om Aftenen. Ved Allarm eller Rolighedsforstyrrelse paa Gaden maa Ingen gaae ud, og Enhver, som er paa Gaden, maa gaae ind i det første, det bedste Huus, uanseet om han skal kravle ind ad Vinduet; thi alle Huse skulle naturligviis i slige forefaldende Tilfælde hermetisk tillukkes. I Ildebrandstilfælde maa man ikke samle sig, heller ikke maa man blive staaende for at see det forbidragende Militair. Ingen fra „den sædvanlige Dragt" afvigende Klædning eller Hovedbedækning kan taales. Efter Kl. 9 om Aftenen maa Ingen gaae paa Gaden uden tændt Lygte. Børn maae under Straf ikke drive om paa Gaderne; Ansvaret falder paa deres Forældre eller Formyndere. Studenter og andre unge Mennesker maae nødig vise sig paa offentlige Steder — og saa videre i det Uendelige.

Amerika: New York, den 12te Octbr. Den oftere omtalte Søexpedition fra Fort Monroe, bestaaende af 20 Skibe, er afgaaet til Syden. Dens Bestemmelse er ubekjendt. — De Sydlige have med sex Skibe og 3,000 Mand Tropper gjort et uheldigt Forsøg paa at gjenerobre Forterne Hatteras; 3 Skibe med 700 Mand bleve skudte i Sænk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.